

Republikaner, om det skal være, det har ikke Noget at sige. Man forlanger kun dette af den konstitutionelle Monark, at han ubetinget skal bøje sig for Folkevillien, saaledes som denne tilkjendegiver sig igjennem den almindelige Valgret; gjør han det, betyder det Intet, hvilke politiske Anskuelser han ellers bekjender sig til. Saaledes er det jo i andre Lande. Det er en bekjendt Sag, at Dronning Viktoria af England sympatiserede i høi Grad med det tidligere konservative Ministerium, at hun hylde konservative Principer; men i det Dieblif, de Liberale kom i Flertal, kaldte hun ikke desto mindre Gladstone til, for at han kunde danne et Ministerium, men hun vedblev at have Tillid til sine konservative Venner. Det gjør slet ikke Noget, naar kun den udøvende Myndighed altid bøier sig for Folkevillien. Jeg skal forøvrigt til Slutning udtale, at jeg ser Fremtiden i Møde med Tillid og Fortrosthing. Jeg føler mig fuldstændig forvisset om, at den Frihedskjærlighed, som det danske Folk nu nærer, har sjaaet saa dybe Rødder i Befolkningen, at hverken Bold eller Tyranni i Fremtiden vil være i Stand til at kue den; det gjør ikke Noget, at Regjeringens Professorer, Generaler og Lotterikollektører stride imod, det har ikke det Mindste at sige. Det er min fuldeste Overbevisning, at lige saa umuligt som det er for Nogen at forandre Jordens en Gang bestemte Bane, lige saa umuligt vil det være at sætte Skranke for de store Tankestrømme, som i vort Aarhundrede gaa igjennem Europa, og hvortil i første Række hører Folkesuverænitets Princip og folkeligt Selvstyrelse.

Conseilspræsidenten (Estrup): Jeg tror ikke, at man efter det første Par Dages Forhandling kunde være i Tvivl om, hvad Flertallet her i Salen vilde beslutte med Hensyn til det foreliggende Forslag; jeg i det Mindste var ikke i nogen Tvivl i saa Henseende, og da jeg tillige forment, at det var lykkelig mig ved mine Udtalelser tilstrækkelig tydelig og bestemt at betegne mit Standpunkt, har jeg troet det rigtigt ikke at bidrage til, at Forhandlingen af denne Sag blev trukket yderligere i Langdrag, ved at optage de mange Anledninger, der ellers kunde have været for mig til at udtale mig. Jeg har heller ikke ladet mig bringe til at spille Folkethingets Tid med Udtalelser som Svar paa meget nærgaaende Beskyldninger, der ere komne frem fra forskjellige Sider, Beskyldninger saa nærgaaende, at de jo udenfor denne Sal ikke blot formentlig vilde være strafbare, men ere kjendte strafbare. Naar jeg ikke desto mindre nu har ønsket

Ordet, da er det kun for lige overfor det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds, (Holstein), der i Gaar saa ivrigt bestræbte sig for ud af Forhandlingerne om Grundloven af 5te Juni 1849 og navnlig af Ordføreren Kriegers Udtalelser at dokumentere Rigtigheden af hans overraskende Paastand fra forleden om, at Forsætningen af 5te Juni 1849 var en rent parlamentarisk Forsætning, at opfriske i det ærede Things Grindring en Udtalelse af denne Mand, Krieger, den første Gang, der i Birkeligheden, saavidt jeg mindes, for Alvor forelaa et Spørgsmaal af parlamentarisk Natur. Det var i Aaret 1873, da der i Folkethinget var stillet Forslag om, at Finantsloven skulde nægtes Overgang til 2den Behandling, at denne Mand Krieger udtalte følgende, som jeg skal oplæse i Forventning om, at den ærede Formand ikke har Noget derimod: „De Herrer have aabenbart ønsket en Opløsning; naar de 53 nu forlæste Finantslovens Drøftelse, saa vil denne Haandsrækning blive Dem givet. Men, mine Herrer, erindre det vel, den gives Dem ikke i den engelske Parlamentarismes Mand. Kom tilbage, flere eller færre, men brug denne Mellemtid til at tage Neb i Seilene. Tro ikke, at de Spirer, som Denne eller Hin under andre Forhold kan have fundet i Grundloven til en mere parlamentarisk Styrelse end den, som for Tiden finder Sted, kan trives ved Deres Nøgt.“ Jeg tror ikke, at jeg behøver at ledsage denne Udtalelse med nogen Kommentar, jeg tror, den er saa tydelig og bestemt, at den ikke kan misforstaaes.

Interessant nok forekommer det mig at være, at netop i Anledning af den samme Drøftelse af Finantsloven, efter at den af Krieger bebudede Opløsning havde fundet Sted, var der et andet her til Stede værende Medlem, en Mand af dem, som jeg vil kalde Mændene fra 1849, og det et fremragende Medlem, som, foranlediget ved, at en Folkethingsmand havde sagt, at Bælgerne vare Dommere i Striden om Opfattelsen af Grundloven, udtalte, at han maatte mene, at det var Rigsretten, der var Dommer; han sagde, at Bælgerne stode som Dommere, men som Dommere over de 53, og deres Handlemaade, men er der Tale om, at Striden er mellem Folkething og Regjering, saa

Kjærlig.